

4. TĒMA 18. – 24. OKTOBRIS

BŪT UN DARĪT

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 1:23, 24; Mat. 19:16-22; Lūk. 6:27-38; Rom. 8:2-4; 12:9-18;
2. Pēt. 1:4.

ATMIŅAS PANTS:

„Topiet par vārda darītājiem, nevis tikai klausītājiem, kas paši sevi pievij.” (Jēk. 1:22)

Šans Fransuā Gravelū, kas labāk pazīstams kā „Lielais Blondīns”, kļuva populārs, staigājot pāri Niagāras ūdenskritumam pa virvi. 1860. gada septembrī Velsas princis bija liecinieks Blondīna ūdenskrituma šķērsošanai ar asistentu uz muguras. Pēc tam Blondīns pievērsās britu princim un piedāvāja arī viņu pārnest pāri kritumam. Lai gan princis bija dzirdējis par vīra spējām un viņš bija pat redzējis viņu to darām, viņš tik un tā nebija gatavs atdot savu dzīvību Blondīna rokās.

Protams, ar dzirdēšanu un redzēšanu nepietiek, ja runājam par attiecībām ar Dievu. Mēs varam būt intelektuāli pārliecināti par Dieva eksistenci, par evaņģēlija patiesību un otro nākšanu. Mēs varam pat ieraudzīt Dieva mīlestības un rūpju realitāti savā dzīvē. Tomēr pat ar visu to mēs varam nebūt gatavi nodot sevi pilnībā Viņa rokās – tā ir darbība, kurai būtu jāatklājas mūsu darbos. Tieši tāpēc Jēkabs uzsver, cik svarīgi ir būt darītājiem, nevis tikai Vārda klausītājiem.

Šajā nedēļā aplūkosim, ko nozīmē būt Vārda darītājiem tiem, kas tiek glābti žēlastībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. oktobrī!

Iepazīsti savu ienaidnieku

Kāds reiz par savu ienaidnieku teica: „Es redzu viņu katru dienu – kad skujos.” Tieši to Jēkabs grib, lai mēs atzīstam: mūsu lielākais ienaidnieks esam mēs paši. Glābšanās sākas, ieraugot, kas mēs patiesībā esam, nevis ko mēs par sevi iedomājamies.

Izlasi Jēk. 1:23, 24! Kas šeit ir aprakstīts, un kas ir pamatproblēma? _____

Lai gan tas nav nekas slikts, ka mēs gribam izskatīties labi, daudzi cilvēki pavada daudz laika un ziedo daudz naudas, lai uzlabotu savu ārieni. Bet mums ir jāpārliciecinās, ka nepieviļam sevi. Jēkabs saka, ka mums ir jāiegūst pareizāks skatījums uz sevi, vienalga, cik ļoti mums nepatīk tas, ko redzam.

Izlasi Mat. 19:16-22 un 26:33-35, 69-75! Kādas ir šo divu vīru domas par sevi, salīdzinot ar realitāti? Ko abu atšķirīgā reakcija uz Jēzus vārdiem pastāsta par viņiem? _____

Bagātais jauneklis domāja, ka viņš ir ievērojis baušļus. Pēkšņi viņš saņem izaicinājumu ievērot cita veida paklausību, par ko viņš nekad nebija aizdomājies un kas bija daudz dziļāka nekā tikai ārēja piekrišana likumiem un noteikumiem. (Sk. Rom. 7:7)

Pēterim, līdzīgi šim jaunajam vīram, arī bija izkropļots skatījums uz sevi. Pašpārliciecināti viņš paredzēja, ka, pat ja ikviens cits paklups un atkritīs, viņš paliks uzticīgs – pat ja tas viņam maksātu dzīvību. Bet viņš neapjauta, cik cieši grēks turēja viņu savās rokās. Abi krāpa sevi attiecībā uz viņu patieso garīgo stāvokli. Tomēr Pēteris beigās atgriezās. Cik mēs zinām, bagātais jauneklis neatgriezās.

Vienmēr ir viegli redzēt kļūdas citos, bet ne sevī, vai ne? Lai gan dziļi iekšienē mēs varbūt vairāk apzināmies tās kļūdas, kuras gribam atzīt. Ielūkojies dziļāk savā sirdī. Ko šis ieskats stāsta tev, kāpēc tev ir vajadzīgs Glābējs, vai arī tu pazudīsi uz mūžīgiem laikiem un tas būs taisnīgi? _____

Būt darītājam

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:22! Grieķu valodā teikts: „esiet” Vārda darītāji. Kā šeit sniegtā vēsts atšķirtos, ja Jēkabs būtu vienkārši pateicis: „Izpildiet Vārdu”?

Jēkabs sasaista būšanu un darīšanu. Viņš tos neatdala un arī nepadara vienu svarīgāku par otru. Tās ir kā vienas monētas divas puses, ko nevar atdalīt. Mums ir jābūt darītājiem. Grieķu vārda „būt” laiks šeit attiecas uz šobrīd notiekošu paklausības dzīvesveidu, kāds tiek sagaidīts no mums tagad, nevis kaut kad nezināmā laikā nākotnē.

Mums ir jāklūst jauniem cilvēkiem Kungā, un, ņemot vērā to, par ko mēs kļūstam, mēs darām lietas, ko Dievs mums pavēl. Tas ir kaut kas pavisam atšķirīgs no tikai noteikumu ievērošanas (kas, liekas, bija problēma bagātajam jauneklim, kā mēs redzējām vakardienas tēmā).

Izlasi Lūk. 6:27-38! Kādas darbības mums vajadzētu uzņemties? _____

„Mīliet savus ienaidniekus!” „Dod ikvienam, kas tevi lūdz!” „Topiet līdzcietīgi, kā jūsu Tēvs ir līdzcietīgs!” (Lūk. 6:27, 30, 36) Izklusās neiespējami, vai ne? Un tā tas arī ir, ja jādara mums pašiem. Šāda mīlestība grēcīgajam cilvēkam nav dabiska. Tāpēc Jēzus turpina runāt par diviem atšķirīgiem kokiem un augļiem, ko tie ražo (Lūk. 6:43-45).

Līdzīgi Gal. 5. nodaļā Pāvils pretstata miesas darbus (Gal. 5:19-21) un Gara augli (Gal. 5:22-23). Tas gandrīz ir tā – jo vairāk mēs pievēršamies darīšanai, jo sliktāk kļūst. Turpretī, ja mūs vada Gars, iznākums ir pilnīgi atšķirīgs – mīlestības un paklausības auglis.

Pārdomā laiku, kad tu darīji kaut ko vienkārši tāpēc, ka tas no tevis tika prasīts vai tāpēc, ka tas ir bijis noteikums, kam tev bija jāpaklausa. Salīdzini to ar laiku, kad tu darīji kaut ko līdzīgu tāpēc, ka tu to gribēji darīt, tāpēc ka tas nāca dabiski, jo Kristus dzīvo tevī. Kā šis salīdzinājums palīdz mums saprast, ko māca šodienas tēma? _____

Brīvības likums

Izlasi Jēk. 1:25! Ko viņš saka par likuma lommu? _____

Jēkabs atbalso Psalmus, nosaucot Dieva likumu par "pilnīgu" (Ps. 19:7) un par brīvības ceļu (Ps. 119:45). Bet ievēro, ka likums Jēkaba grāmatā nevar mūs glābt un noteikti nevar mūs šķīstīt. Tas parāda Dieva ideālu, bet nevar likt mums sekot šim ideālam, tāpat kā pasaules klases atlēta snieguma vērošana nedara mūs spējīgus izdarīt to pašu. Lai sekotu šim ideālam, mums ir vajadzīgs Kristus spēks dzīvē.

Izlasi Rom. 8:2, 4 un 2. Kor. 3:17, 18! Kur rodas atšķirība starp likumu kā nāves instrumentu un to, kas parāda brīvības un dzīvības ceļu? _____

Pat Pāvils apstiprina, ka "ne jau tie, kas bauslību klausās, ir taisni Dieva priekšā, bet bauslības turētāji tiks attaisnoti" (Rom. 2:13). Kā viņš saka, mēs varam kļūt par darītājiem, tikai pateicoties Gara darbam, kas raksta likumu mūsu sirdīs. Tikai tad, ja mēs paklausām tam no sirds, likums var būt brīvības likums.

Tāpēc problēma nav ar likumu, bet ar mums. Mēs aizmirstam, kas patiesībā esam: grēcinieki, kam pastāvīgi ir vajadzība pēc Glābēja. Ja neesam ar Kristu, mēs dzirdam tikai likuma nosodījumu. Bet Kristū mēs kļūstam jauni vīri un sievas (2. Kor. 5:17), kas ir atbrīvoti Jēzū (Jāņa 8:36). Mēs dzirdam Viņu, izsakot mums likumu "mīliet cits citu, tāpat kā Es jūs esmu mīlējis" (Jāņa 15:12). Caur Kristu mēs piedzīvojam Dieva dēlu un meitu brīvību, kas ir glābti žēlastībā un kas negrib atgriezties nosodījumā un verdzībā, kas mums bija kā pārkāpējiem. Kristū mums ne tikai ir piedoti grēki, mums tagad ir jauna dzīve, kurā mēs esam spējīgi paklausīt likumam. Mēs to darām nevis tāpēc, lai būtu glābti, bet brīvības dēļ, kas nāk no apziņas, ka mēs jau esam glābti un tāpēc vairs neesam likuma nosodīti.

Pārdomā, kā tas būtu, ja mēs ar savu kritušo dabu censtos ievērot likumu pietiekami labi, lai tas mūs glābtu. Kā tas padarītu likumu par verdzības līdzekli? Kā Jēzus mūs ir atbrīvojis no šīs verdzības, vienlaikus pavēlot mums ievērot likumu? _____

Derīgs vai nederīgs?

Izlasi Jēk. 1:26, 27 un salīdzini to ar Mat. 25:35, 36, 40 un Rom. 12:9-18! Kā tu definētu patiesu kristietību šo pantu gaismā? _____

Ja Jēzus, Jēkabs un Pāvils kaut ko uzsvēra, tad tas ir – cik svarīgi ir būt derīgam kristietim. Mīlot “vismazāko no šiem” (Mat. 25:40), atvēlot laiku, lai apmeklētu tos, ko parasti neievēro, parādot viesmīlību – visos šajos praktiskajos veidos un vēl vairāk mēs atklājam Jēzus mīlestību un kļūstam par kanāliem, kas izplata Jēzus mīlestību.

“Vispēcīgākais arguments par labu evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošanas” 470. lpp.) Protams, kā viņa turpina paskaidrot, “dzīvot šādu dzīvi, izplatīt tādu ietekmi maksā pūles, sevis upurēšanu un disciplīnu uz katra soļa”. (470. lpp.) Tas nenāk dabiski vai automātiski. Ja mūsu reliģija sastāv tikai no ticības apliecinājumiem un svētrunu klausīšanās, tad tā lielā mērā ir nederīga.

Jēkabs apraksta “dievbijību” vai “dievkalpošanu” 26. un 27. pantā ar vārdu, kas norāda uz neparastu dievbijību. Tādai attieksmei ir tūlītējas, redzamas sekas, un cilvēki pamanīs atšķirību.

Viena acīmredzama pārmaiņa būs mūsu vārdu izvēle. Tā vietā, lai izmantotu nepārdomātas piezīmes un skarbu toni un žestus, mēs vairāk izjutīsim, kādu ietekmi mūsu vārdi atstāj uz citiem. Mēs „iegrožosim” savu mēli tā, ka tā netrauksies mums pa priekšu ar visu vardarbību un enerģiju, kāda ir neiejātam zirgam.

Jēkabs runā arī par bāreņiem un atraitnēm kā par tiem, kam visvairāk ir vajadzīga mūsu mīlestība un rūpes. No pasaulīgā viedokļa, nav jēgas novirzīt resursus tur, kur tie neko nedos atpakaļ sabiedrībai. Bet, no Dieva skatu punkta, tieši tā mums ir jāizturas pret tiem, kas ir pasaules atstumti. Tas atklāj, kuri no mums ir Kristus patiesie sekotāji: vai nu mēs aizdodam naudu tiem, kas nevar mums to atdot, ielūdzam uz pusdienām tos, kas nevar atmaksāt ar to pašu, vai arī aizlūdzam un izsakām svētību vārdus tiem, kas pret mums slikti izturas (Lūk. 6:35, 14:12-14, Mat. 5:44). Kā norāda Pāvils, mēs esam no jauna radīti Kristū Jēzū labiem darbiem (Ef. 2:10).

Cik daudz laika un enerģiju tu izlieto, palīdzot tiem, kam ir vajadzība? Ko tava atbilde liecina par to, cik „derīga” patiesībā ir tava ticība? _____

Atšķirīgi no pasaules

Ko nozīmē "sargāt sevi no šīs pasaules nešķīstības" (Jēk. 1:27)? Kā tas varētu būt iespējams? Sk. arī 1. Jāņa 2:15, 16; 2. Pēt. 1:4. _____

Liekas, ir cilvēki, kas domā, ka, aizejot pietiekami tālu no pasaules, viņi varētu izvairīties no tās kārdināšanām. Lai gan tajā ir daļa patiesības un mums vajadzētu izvairīties no kārdinājumiem, cik vien tas ir iespējams (īpaši no kārdināšanām, kurām mums ir grūti pretoties), mūsu problēmas un vājums seko mums līdzī visur, kur vien mēs ejam. Problēma ar grēku nav tik daudz ārpusē, lai gan tam noteikti ir zināma loma, bet gan tajā, kas ir mūsos, mūsu sirdīs. Tur notiek patiesā cīņa, un mums šī cīņa būs jāizcīna, vienalga, kur mēs dzīvojam.

Interesants fenomens ir arī tas, ka, risinot dažas problēmas, palikušās kļūst redzamākas. Piemēram, tīrot vienu istabas daļu, apkārtesošie netīrumi kļūst redzamāki. Tā ir arī garīgajā dzīvē: „Jo tuvāk nāksi Jēzum, jo kļūdaināks tu izskatīsies savās acīs, tāpēc ka tavš skats būs skaidrāks un tavas nepilnības pretstatā Viņa pilnīgajam raksturam būs labāk saskatāmas.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus” 64. lpp.)

Neizlasīsim šeit to, ko Elena Vaita nesaka. Viņa nesaka, ka, jo tuvāk nāksim Jēzum, jo kļūdaināki kļūsim. Viņa turpina: „Jo vairāk mūsu vajadzības izjūta mums liks tuvoties Jēzum un Dieva Vārdam, jo augstāku izpratni gūsim par Viņa raksturu un jo pilnīgāk atstarosim Viņa līdzību.” („Ceļš pie Kristus” 65. lpp.)

Patiesa reliģija vada cilvēku pie „izsalkuma un slāpēm” pēc dziļākiem piedzīvojumiem (Mat. 5:6). Jēzus daudz laika pavadīja vienatnē ar Savu Debesu Tēvu, lai iepazītu Viņa gribu. Tomēr Viņš nekad nenorobežojās no cilvēkiem. Viņš devās tur, kur bija cilvēki. Viņa „maize” bija palīdzēt cietējiem, salaužot barjeras un aizspriedumus un līdzdalot labo vēsti par mūžīgo dzīvību (Jāņa 4:28-35).

Neskatoties uz faktu, ka Jēzum un agrīnajiem kristiešiem bija uzturs un dzīvesveids, kas atšķīrās no apkārt esošās pagānu pasaules, šie ieradumi nekad neatturēja viņus no savas ticības līdzdalīšanas. Viņi devās visur, un evaņģēlijs izplatījās pa visu impēriju un stipri iesakņojās pat tādos ļaunuma un samaitātības centros kā Roma.

PIEKTDIENA, 24. OKTOBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Ceļš pie Kristus” nodaļa „Mācekļa pazīmes” 59.-63. lpp.

„Likums ir Dieva lielais morāles spogulis. Cilvēkam ir jāsalīdzina savi vārdi, savs gars un sava rīcība ar Dieva Vārdu.” (E. Vaitas komentārs „The SDA Bible Commentary” 7. sēj. 935. lpp.)

„Tā vietā, lai atbrīvotu cilvēku no paklausības, tā ir ticība un tikai ticība, kas padara mūs par Kristus žēlastības līdzdalībniekiem, kas padara mūs spējīgus paklausīt.”

„Kāds Jēzus bija cilvēka dabā, tādiem Dievs ir paredzējis būt arī Saviem sekotājiem. Viņa spēkā mums ir jādzīvo šķīsta un cēla dzīve, kādu dzīvoja Pestītājs.” (E. Vaita „Our Father Cares” 69. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mums ir teikts, ka mūsu priekšrocība ir (ja iespējams) aiziet no pasaulīgām vietām, kāpēc tā nav galējais risinājums grēka un kārdināšanu problēmai? Cik tālu mums būtu jāiet, lai aizietu prom no jebkāda veida kārdināšanām? Kas ir vienīgais risinājums grēkam un kārdināšanām, neskatoties uz to, kur mēs dzīvojam?

---

2. Policija centās izvietot slepenas noklausīšanās ierīces tur, kur, pēc viņu domām, darbojas kriminālnoziedznieki. Vienīgā problēma: teritoriju apsargāja nikni dobermanī. Tā policisti katru vakaru baroja suņus ar hamburgeriem. Vispirms viņi aizmeta piecus vai sešus aiz nožogojuma. Pēc kāda laika suņi ne tikai ēda hamburgerus no policistu rokām, bet arī laizīja viņu rokas. Tādējādi, pielabinot sargsuņus, policija varēja iekļūt telpās un izvietot ierīces. Kādu mācību mēs varam paņemt no šī stāsta par to, kā mēs, ja neesam uzmanīgi, varam pazaudēt paši savus sargus?

---

3. Pārdomā vairāk ideju par „būt Vārda darītājiem” nevis vienkārši „ticēt Vārdam”. Kāda galu galā ir īstā atšķirība starp šiem abiem?

---

4. Ko tu saki tiem, kas apgalvo, ka Kristus žēlastības dēļ viņi ir atbrīvoti no likuma? Ko viņi bieži vien patiesībā ar to domā, un kā tu viņiem atbildētu?
